

Durmuş Hocaoğlu

“Terör”, Eğitim ve Kalkınma

Yeniçağ., “Analiz”., 14 Nisan 2006, Cuma., s.08
“Analiz” Sıra No: 381; 2006-043; Nisan-06

YENIÇAG

Son günlerde yaşanan ve hâlâ tedirginliği devam etmekte bulunan ‘mâlûm’ hâdiselere teşhis koyabilmek ve çâreler üretilmek maksadıyla hayli nefesler ve mürekkepler tüketildi, hayli şeyler söylendi, yazıldı ve çizildi ve tabiatıyla bundan sonra dahi bu söylemeler ve yazıp çizmeler devam edecek; yirmi küsur yıldır devam etmekte olduğu gibi. Ancak, ihtiyatla konuşmayı elden bırakmayarak, bu teşhis raporları, tedâvi kürleri ve reçeteler kümesinin içinde büyükçe bir yekûn tutan kısmının ortak özelliğinin, ya eni boyu pek düşünülmeden ya da ‘gereğinden fazla derin ve ince düşünülerek’ ortaya atılmış olmak olduğunu söylemenin çok da riskli olmadığı kanâatindeyim. Temel bir prensip olarak, yanlış teşhisten doğru tedâvi çıkamayacağına binâen, bu gibi fikirlerin ekseriyetinin de sadra şifâ olması mümkün olmayacaktır.

İmdi, öne sürülen iddialardaki en büyük yanlışlıklardan birisi, mes’eleleri “terör” olarak değerlendirmektir. Bu apaçık bir fikrî yetmezliktir; çünkü terör, bir gaye değil, bir vâsıttır. Yâni terör — nâm-ı diğer “tedhiş” — denen şey, kendi gayesini kendi içinde taşıyan bir eylem değil, kendi dışında bir başka gayeye hizmet eden bir enstrümandır; terörist faaliyetlerde bulunanlar sâdece öldürmek için öldüren, yakmak için yakan, yıkmak için yıkan Karın Deşen Jak’lar olmadığı gibi, terörist örgütler de sokak çeteleri değildir; hepsinin, asıl olarak yöneldiği ve terörü bilinçli olarak o istikamette bir araç olarak kullandıkları, amaçları tahakkuk edip de kendi düzenlerini te’sis ettikleri takdirde terörü durduracakları siyâsî bir gayeleri vardır; Hasan Sabbah’tan bu yana bu hep böyle olagelmiştir ve muhtemeldir ki, hep de böyle olagidecektir.

Burası yanlışlığın bir veçhesi; bir diğerisi ise, birtakım “haklar” verildikçe eylemlerin beslenme zemîninin kendiliğinden kuruyacağı şeklindeki iyimser, ama saf romantik görüş olup, içinde bir miktar doğrular da barındırmakla birlikte, bütün olarak ele alındığında, doğru olmadıkları gibi, bilerek veya bilmeyerek, terörün yöneldiği gayeye hizmet eder evsâfî da hâizdirler; çünkü, istenen “haklar” (ki bu hakları talep edenlerin hiçbir zaman bu devlete, bu ülkeye ve bu millete karşı görevleri yoktur, hep alacakları hakları vardır) kısım-ı âzamı itibariyle esâsen terör yoluyla vâsıl olunması murad edilen gayeleri ihtivâ etmekte olduğunan, böyle bir davranış, büyük ölçekte, terörün yönelmiş olduğu gayeye hizmetten başka bir netîce hâsıl etmeyecektir ve etmemektedir de ve üstelik daha da fazlasına yol açmakta, terörün, vâsıl olunacak gaye için doğru bir metod olduğu şeklindeki fikri de kuvvetlendirmektedir. Nitekim, saf romantiklerin zannettiklerinin aksine, Türkçe dışındaki mahallî-etnik dillerde yayın yapılmasının AB’nin itip-kakması ile gerçekleştirilmesinin, bir yandan etnik bilincin daha da pekişip pervâsızlaşmasını hızlandırdığı gibi, diğer yandan da terörist eylemleri azaltmadığı en son yaşananlardan bir kere daha görülmektedir.

Konu ile ilgili makro ölçekteki yanlış teşhislerden birisi “eğitim”, bir diğerisi de “yatırım”dır. Çocuksu reklam filmlerinden aktarılmış gibi duran bu gibi iddialara göre, “her işin başı eğitim ve yatırımdır”. Tabiatıyla, eğitim derken, “Bölge Halkı”nın dilinin eğitim dili olarak tercih edilmesi gerektiğini de anlamazlık edemezsiniz; değil mi?

Yatırıma gelince; bundan sonrasında bir şey yazmadan, Doğu ve Güneydoğu Sanayici ve İşadamları Federasyonu Başkanı Şehmuz Akbaş'ın, bütünüyle iyi niyete yordduğumuz, geçen hafta başı basında yayınlanan ve *güven ortamı kurulup bölgeye özel (pozitif) ayrımcılık yapıp özel yatırım teşvikleri uygulanacak olursa, yatırımcıların kendiliğinden geleceğini ve bunun da terörün kaynaklarını kurutacağını* ileri süren bir beyânatından pasajlar vermekle iktifâ edeceğim [“Terörü Yatırım Bitirir”., *Radikal.*, 03 Nisan 2006, Pazartesi]:

“En büyük sorun sokak çocukları. İşsiz ailelerin işsiz çocuklarını kastediyorum. Bu çocukları kullanmak çok kolay. İş yok, her isteyen peşine takılıyorlar. Sorunun 20 yıllık geçmişi var. 20 yıl önce doğan çocuklar dükkânları taşıdı. Bu çocuklara iş, aş sağlarsak, cam kırmak, taş atmak yerine üretim yaparlar. İş sahibi olmazlarsa, yarın silah çekerler. Paranın olduğu yerde silah olmaz. Para yoksa silah konuşur. Diyarbakır'ın sorunu tüm ülkenin sorunu. Burada işsiz kalan insanlar, büyük şehirlere gidecek, hırsızlık yapacak.”

“Türkiye'den işadamları Bulgaristan'a, Romanya'ya gidiyor. Oradaki imkânları Diyarbakır'a verseler, eşit şartlar sağlasalar, hem yatırımcılar ülkeyi terk etmez, hem bölgedeki sosyal yara sarılır. Bu durumda bölge yatırımcı akınına uğrar. Ekonomik kalkınma için pozitif ayrımcılık şart. Biz çok badireler atlattık. Bunu da atlatacak güçteyiz. 1990'larda olaylar çıktığı zaman esnafın yarısı dükkânı zorla, yarısı gönüllü kapattı. Son olaylarda dükkânlar zorla kapatıldı.”

Aynı haberde, sokaktaki işsiz çocuklara dikkat çeken, bölgenin en büyük yatırımcılarından Diyarbakır Ticaret ve Sanayi Odası Meclis Başkanı Süleyman Odabaşı da bu görüşleri te'yid ediyor:

“İnsanları doyurmazsanız, eğitimi vermezseniz ne olur? 20 yıl önce doğan çocuk bugün sokakta. Bir yerden bu hastalığı tedavi edeceksiniz. Bölgeye kan vermek zorundasınız.”

... Bunların içinde çok doğru olanlar da var; ama hepsi bu kadar mı ve bu kadar basit mi acaba?

